

بسمه تعالی

بیعت با یزید چه مفسده ای به دنبال داشت که امام(ع) به هیچ وجه حاضر نبودند - ولو از روی مصلحت- با یزید بیعت کنند؟ گذشته از همه مفاسد دیگری که در بیعت با یزید وجود داشت، دو مفسده در بیعت با یزید بود که حتی در مورد معاویه وجود نداشت:

۱- تثبیت خلافت موروثی

بیعت با یزید به معنای امضا کردن و صحّه گذاشتن، روی خلافت شخص یزید بود و در نظر مردم، بیعت امام(ع) و هر یک از بزرگان صحابه و تابعین با این عنصر ناپاک، امضای صحّت حکومت، ابطال حقیقت خلافت و کشاندن جامعه به ضلالت بود. همچنین بیعت با یزید تثبیت خلافت موروثی نیز بود. یعنی امضا کردن بدعتی که برای اولین بار به وسیله معاویه می‌خواست پایه گذاری شود. امری که نه مورد قبول شیعه است و نه سنی.

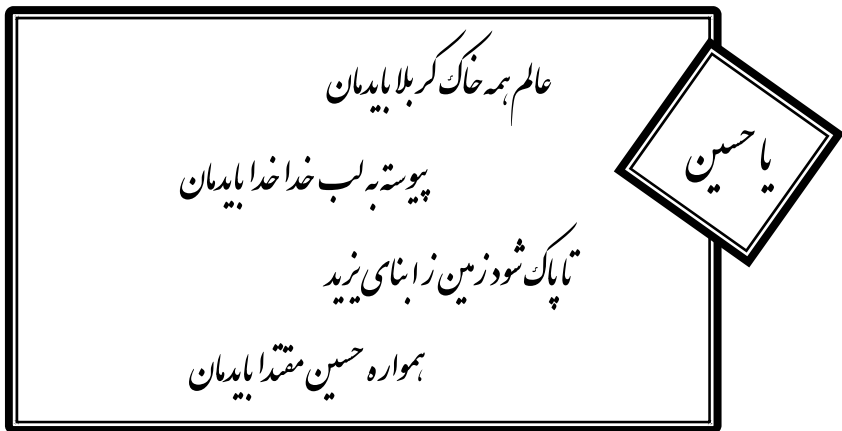
۲- شخصیت خاص یزید

او نه تنها فاسق و فاجر بود بلکه متظاهر به فسق و فجور بود. معاویه و بسیاری از خلفای آل عباس هم مردمان فاسق و فاجری بودند اما این مطلب را درک می‌کردند که اگر بخواهند قدرتشان باقی باشد، باید تا حدود زیادی مصالح اسلام را رعایت کنند. ولی یزید این شعور را هم نداشت؛ خوشش می‌آمد حدود اسلامی را بشکند. معاویه هم شاید شراب می‌خورد اما هرگز تاریخ نشان نمی‌دهد که او در مجلسی علناً شراب خورده باشد. اما یزید در مجلس رسمی شراب می‌خورد و شروع می‌کرد به یاوه سرایی. او میمون باز، سگ باز و یوز باز بود و چون مادرش بادیه نشین بود و خودش هم در بادیه بزرگ شده بود، اخلاق بادیه نشینی داشت. مسعودی می‌نویسد: «میمون را لباسهای حریر و زیبا می‌پوشانید و در پهلوی دست خود بالاتر از رجال کشوری لشکری

می نشاند!» اصلاً وجود این شخص، تبلیغ علیه اسلام بود. امام حسین(ع) می فرماید:
«باید فاتحهٔ اسلام را خواند اگر کسی همچون یزید نگهبان اسلام باشد.»

سید قطب یکی از اندیشمندان روشنفکر اهل سنت می گوید: «اعمال یزید مانند: قتل حسین(ع) و محاصرهٔ خانهٔ کعبه و رمی آن به سنگ و تخریب خانه و سوزاندن آن و واقعهٔ حرّه^۱ همه شهادت می دهد که هرچه دربارهٔ او گفته شده، مبالغه و گزاف نیست... تعیین یزید برای خلافت یک ضربت کاری به قلب اسلام و نظام اسلامی و اهداف و مقاصد اسلامی بود.»

بنابراین آن حضرت با قیام خود، نظر دین را دربارهٔ حکومت یزید اعلام کردند. در حالی که با سکوت یا بیعت امام(ع)، او به سیمت جانشینی پیغمبر(ص) پذیرفته می شد و مملکت اسلام کانون معاصی، فحشا، قمار، رقص، غنا، سگ بازی و نابکاری می گردید و مردم بیش از پیش در مورد اسلام و نظام اسلامی به اشتباه می افتادند و اسلامی باقی نمی ماند. (منابع: حماسهٔ حسینی- شهید مطهری، پرسش ها و پاسخ های دانشجویی ویژهٔ محرم- گروه مؤلفان)

^۱ - واقعهٔ حرّه از جنایات بزرگ امویان پس از به شهادت رساندن امام حسین (ع) است. این واقعه مربوط به شورش مردم مدینه در بیست و ششم یا بیست و هفتم ذی الحجه سال ۶۳ هجری قمری است که توسط سپاه شام به خاک و خون کشیده شدند. یزید به سپاهیان شامی گفته بود پس از پیروزی می توانند به غارت شهر بپردازند. به علاوه، سهمیه شان از بیت المال را با صد دینار اضافی به آنها پرداخته بود. اموال شهر، طبق وعدهٔ یزید، سه روز برای سپاهیان شام، حلال شمرده شد و آنها از هیچ جنایتی فروگذار نکردند. در این میان علاوه بر کشته شدن عدهی زیادی از مردم، به بسیاری از نوامیس نیز تجاوز شد. مسلم بن عقبه که فرماندهٔ سپاه شام بود بسیاری از اسیران را که شامل تعدادی از قریشیان بودند، به قتل رساند و در میان مقتولین، کسانی از میان صحابهٔ پیامبر نیز بودند.